

Føroya
SÓSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

**Sætt
og
hoyrt**

Bókaummáli.

NYGGJ EPLALÆRA
eftir Knút Wang.

Tá ið Dagblaðið skrivaði um »mog-ið« tubbak hildu vit tað vera prent-villu. So var ikki. Tað visir seg nú, at tað var heilavilla.

Beinan vegin sum stjórn Føroya lærarafelags biður fólk um at senda inn handrit til nýggjar skúlabækur, kemur Dagblaðið við handriti til eina eplalæru, ætlað til læraraskúlan, har hon íó ikki kan nýtast vegna trot upp á analfabetar.

Hesi eplini vera ikki minst mogin. Teir ráða monnum (fráfallnum frá-haldsmonnum!) til at seta niður á vattlendi, goyma í blekklösum og leggja til spíringar í óli.

Ein löglin veltingarmáti, sigur onkur.

Forklaringin er einfald: hetta hevur staðið í sama blað og er skrivað av sama manni, sum ikki dugur at hugsa sær so stórt hús í Føroyum, ið nýtast kann til tubbakseinkarsölu.

Donsk handilstöð. Sjálvsagt. (Hepp-ið bragd nr. 2.)

Eitt sindur av føroyskum töðum brúka flestir menn. Tað slagið er Dagblaðið ríkt uppá. (T. d. var Dagblaðið 13. apríl fult av »vanvirðisligum skitti«.)

Seteplini hjá Dam frukta væl í Norðoyggjum. Fólkaflökkseplini aftur ímóti illa. (smb. uppgæð 8. nov. s. á.) Annars er at siga Dagblaðnum, at teir fáa ikki fleiri seteplir frá okkum í Norðoyggjum. Vit hava eingi eftir av teimum, ið teir finga seinast. Vit hava bert góð seteplir eftir. (Tey seinastu, teir finga frá okkum, eru við at doyggja út. Tey vóru mogin.)

Av øðrum innihaldi í Knút Wangs eplalæru, ið sum kunnugt stóð í Dagblaðnum 17. apríl, kann eisini nevast ein slök sneis av stavifeilum og øðrum feilum; men teir duga smábörninini at rætta sjálvi og koma óivað at gera tað, um teir ikki vera mognir til tað tíð.

Fyri yvirskotið av søluni av eplalæruni verða keyptar Knút Wang einar Retskrivingarreglur.

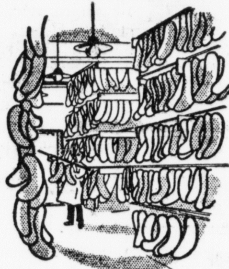
FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í royk-rúmið hjá Houlberg, har hundrað-tals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsalmar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn. tlf. 8

S. HOULBERG & Co
KØDBYEN KØBENHAVN

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kom-munukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyrri kommununa.

Freðblar sóknar kommuna

MINNIST BARNAHJÁLPINA!

HEDIN BRÚ: FØÐGAR A FERD

3

Um kvöldið bant konan sær turriklæðið heilt framyvir, tók einar stokkar í hondina og fór til neytar.

Fyrsta neytakonan, ið hittir hana, heldur fyrri: »Tit finga so fitt av grind«.

»Ja, Jesus havi lov, hjá teimum varð væl burturúr«. So tagdi hon aftur og bant.

Næsta neytakonan: »Tað er ikki eiti á grind, ið tit hava fingið«. »Soleiðis er har, ið teir rösku menninir eru«, beit Ketilskona frá sær.

Triðja neytakonan: »Tit finga gilt burtur úr Seyrvágsgreindini«.

»Kors sláist kjaftarnar á tykkum, tað veri og haldist, eg var til-fríðs, hvalurin stóð tvørturum á górnunum á tykkum«. So legði Ketilskona undan í neytaflokkin. Tann triðja neytakonan undr-aðist.

Tey komu á samt um at senda Kálv til Seyrvágs at spyrja sýslumannin, nær ið grindarokningin kom, tað var altíð betri at vita tað.

Kálvur bar seg undan, helt, tað var so undarligt at fara inn á fremmenda fólk at spyrja, men hann læt seg siga korti. Hann er væl hýrdur, hann fer, kennir seg miklan mann, tí nú hevur hann stórörindi til Seyrvágs, til sjálvan sýslumannin, ja, ja. »Um fólk spyr, hvør eg fari, sigi eg so beint, at eg fari til sýslumannin. Á há, halda tey so, ikki eiti á örindir, ið tú hevur, Kálvur«. Og hann ger seg bringubreiðan, setir albogarnar út frá sær og ginar av stað.

Hann heldur tað vera stuttligt at vera einsamallur, at sleppa at gera sum hann vildi, ropa, pissa og alt sovrðið. Hann ynskir, at tað skal koma ein genta og taka hann. Tað hevði verið so stuttligt at sloppið at hildið um eina gentu einaferð, men tað var so undarligt soleisini at leggast á eina av sær sjálvum. — »Hevði ein komið og tikið meg«. Við garðarnar í Seyrvági letur hann seg úr húðaskónum og stingur inn í garðin. letur seg aftur í svartaskógvar og fer oman í bygdina.

Niðri við strondina sær hann eina mannagúvu, sum stendur undir einum neysti. Tað eru sjómenn, sum nýliga eru komnir aftur av skipi. Hesir menninir tosa ikki, standa bert og hyggja út yvir fjörðin í felagsskapi, við örmunum upp undir hendur niðri í buks-unum og hókuni niðri á nalva. Kálvur kemur til teirra og biður góðan dag: »Kunna tit siga mær, hvar sýslumannshúsin eru?« Teir svara ikki aftur í fyrstuni, men so lyftir ein fótin upp og peikar við tuffuni á sýslumannshúsin. Tá fór ein skjálfti ígjøgnum Kálv, hann helt hási húsin vera ov fin fyrri seg at fara inn í, men mannaði seg upp korti og fór niðaneftir.

Tá ið hann kom inn, sat sýslumaðurin hvítklæddur og klareraði ein Onglending.

»Er sýslumaðurin inni?« spyr Kálvur og skelvir á málinum.

»Tað eri eg, sigur tann hvítklæddi maðurin.

»Tygum?« mistryr Kálvur.

»Eg, ja, eg, for fanan«, lamenterar sýslumaðurin, stökkur upp av stólinum og reisir seg upp á tá fyrri at gera seg stóran.

Tá fánaði Kálvur: »Nei, eg helt, sýslumaðurin var ikki so vorðin. — Skuldi spyrja, nær ið grindarokningarnar komar«.

»Grindarokningarnar, ja, hvussu fanin er tað við hasum grinda-rokningunum?« Sýslumaðurini tagnar og hugsar djúpt, dunkar seg ymsastaðni í hövðið fyrri at fáa okkurt at røstar innanfyri. So setir hann tumlarnar í ermaholini og hyggur beint upp undir loftið. Kálvur stendur í durunum og undrast: »Tann sum hevði dugað so finar lótur.« Men hann hugsaði eisini um, at tað hevði illa borið til at hugt beint uppeftir inni í roykstovuni hjá teimum, tí hösnini sótu uppi í erva, tey kundu altíð dróta.

»Jú«, sigur sýslumaðurin og kemur tætt til Kálv, »Eg skal siga tygum, at grindarokningarnar koma ikki fyrri nýggjárið, absolutt ikki fyrri nýggjárið«. So mól hann á hælunum og setti seg aftur at klarera Onglendingin.

Kálvur fór avstað. Hann var errin, hann kom oman frá hús-unum, gekk og smálæði. »Er tað ikki öðrvísi enn so at koma inn, har sum fint er, so skal eg ikki smæst eina aðra ferð«. Hann hoykti seg eitt sindur í knönum, flagsaði við kotavelinum og gól, men spakuliga, so eingin skuldi hoyra. Hetta var ein hugur, sum hevði lyndi til at koma yvir Kálv, tá ið hann var heilt glaður.

Áðrenn hann fór til gongu avstað aftur, fór hann inn í ein handil og keypti sær eitt hálvt pund av keks. Tað var so uttanhanda at vera burtur í bygd og ikki fáa okkurt gott, og homm, tað fylti so lítið.

Beint sum Kálvur kom aftur úr Seyrvági, kemur Klávus inn á gólvið. Ketil og konan ganga og murra av illsinni: »... í handa trállin, gongur sneytandi, kemur higar at seta seg, so vit fáa ikki talað eitt orð við Kálve«.

Klávus leggur seg á liðina á beinkin at roykja: »Tú hevur verið í Seyrvági, Kálvur, stórörindi veit eg?«

Ketil og konan standa við eldin og hótta og blunka móti Kálvi, hvør skal siga: dyl fyrri honum. Kálvur situr við einum leirfati á knönum og sýpur nátturða. Hann hevði lyndi til at erra sær og sigur: »Eg var í Seyrvági ja, hevði sýslumannsörindi«. So seyy hann eina stóra skei og hugdi at Klávu.